

Milles peitub tõeline ilu?

Alex Flinn „Koletu”

Varrak 2010

Alex Flinn on ameerika kirjanik, kes tunneb suurt huvi muinasjuttude vastu. Ta kirjutab peamiselt noortele, kuna tunneb ennastki noore neiuna. Ta on kirjutanud veel palju romaane, näiteks „Breaking Point”, „Nothing to lose”, „Fade to black”. Mina tema teisi romaane küll lugenud pole, kuid olen kuulnud, et neil on kõigil pistmist muinasjuttudega. Ma olin ausalt öeldes kergelt üllatunud, kui sain teada, et autor on naine, kuid raamatu käekäigule tagasi mõeldes võiksin öelda, et loos oli kergelt tunda naiselikku joont. Võibolla oli just seetõttu minul kui tütarlapsel looga kergem kaasa minna ja haakuda.

Raamat räägib ühest poisist, kes on paljude arvates justkui perfektne - ilus, rikas, sportlik. Enda täiuslikkuses on kindel ka poiss ise ning tema ninakus maksab talle peagi üpris karmilt kätte. Kyle arvab, et inimeste juures on kõige tähtsam välimus ning ta ei karda inimestele oma arvamust välja öelda, tehes paljudele haiget. Üks nõi otsustab Kyle'le õppetunni anda ning paneb talle peale needuse, mis muudab ta välimuse samasuguseks, nagu ta on ka sisemuselt. Kyle muutub koletiseks. Needusest vabanemiseks peab ta ühe tüdruku endasse armuma panema ning armastust tõestama suudlusega. Kui Kyle oleks ilus nagu varem, poleks see ülesanne kuigi raske, kuid koletisena on vaja leida keegi, kes vaatab mööda tema välimusest ning keskendub poisi sisemusele. Kyle on sisemuselt aga väga hoolimatu, julm ja egoistlik - seetõttu ei saa needuse murdmine olla kerge. Tal on aega kaks aastat. Oma otsingute käigus muutub ta väga palju ning hakkab maailma hoopis teistmoodi nägema. Raamatu lõpus saab ta aru, kui tähtsusetu on inimese välimus iseloomu kõrval.

Nagu ma juba eelnevalt mainisin, on autor väga suur muinasjutuarmastaja. Ilmselt seetõttu on ta oma teostesse toonud palju ühiseid jooni muinasjutuga „Kaunitar ja koletis”. Võiks isegi öelda, et see on muinasjutu kaasaegne versioon. Ühised jooned muinasjutuga tegid raamatu minu jaoks etteaimatavaks, kuid kindlasti leidub uues generatsioonis lapsi, kes pole sellest muinasjutust veel kuulnud. Just neile ma seda raamatut soovitaksin.

Samal ajal, kui seda raamatut lugesin, mõtlesin, kui oluline on minu jaoks inimese juures tema välimus. Kui keegi minult midagi taolist küsiks, vastaksin sellele ilmselt nii: „Välimus on esimene asi, mis inimese juures silma torkab - see loob esmamulje. Kuid esmamulje võib olla petlik. Seetõttu mängib minu jaoks suurt rolli inimese sisemine pool- iseloom, käitumisviis jt”.

Raamatus oli peidus mitmeid sügavamõttelisi tsitaate. Tooksin nendest välja kaks. „Lihtsalt sellepärast, et miski on ilus, ei tähenda, et see hea on.” Minu arust on see igati õige, sest hea asi ei pea olema ilus, et see oleks hea. Kui see on sinu jaoks hea, siis pole tähtsust, kui ilus see on. Minu lemmiktsitaat sellest raamatust- „Need, kes ei õpi hindama väikseid asju, pole kunagi tõeliselt õnnelikud.” Kas see siis pole mitte nii? Inimesed püüdleval alati suurte ja võimsate asjade poole, ilmselt mõtleval siis - mida suurem, seda uhkem, kuid sealjuures unustavad märgata pisikesi detaile, mis paiknevad tegelikult igal pool meie ümber, lihtsalt ei oska neid märgata. Need, kes märkavad, on õnnelikud. Vahest on vaja endalegi seda meelde tuletada, sest suuremad asjad tunduvad ikka võimsamad. Ehk on see lihtsalt silmapete?

Raamatu pealkirjaga sobib ideaalselt kokku raamatu kaas - must, sünge ja kõhe, jättes raamatust hirmutava mulje, kuid sisuga see illustratsioon minu meelest kokku ei sobi. Ilmselt seetõttu olin pisut pettunud, sest raamatu sisu ei osutunud üldse nii õudseks, kuid seda heas mõttes, sest ulme ja õudus pole just minu lemmikud.

Minu arvates on raamat üpris küps, kuid arenguruumi on alati. Kõige meeldivamaks selle raamatu juures olid lühikesed peatükid, mis raamatut liiga igavaks ja loiuks ei teinud. Kuigi see raamat osutus minu jaoks etteaimatavaks, peitus selles suur õpetus.

Emma Maria Kalmus

8.c klass

Tartu Mart Reiniku Kool

Õpetaja Tiiu Kruus

Ulakass 2014